Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 215.)

Sjette Capitel.

Menneskets Ansvarlighed for Gud.

Dette er en Gjenstand, som det maa være nødvendigt for os at undersøge, for at vi kunne udfinde, hvorvidt Menneskets Ansvarlighed strækker sig. Thi dersom Mennesket ikke har moralsk Handlefrihed, kan det ikke være ansvarlig for Verdens nærværende Tilstand; og det vilde være uretfærdigt af Gud at straffe Mennesket for Handlinger, som det ikke var Skyld i, eller for Omstændigheder, hvorover det ikke kunde raade.

Ved omhyggelig Undersøgelse af Skrifterne finde vi, at Mennesket er begavet med visse Kræfter, som det kan anvende under Herrens Styrelse og Veiledning; og at, dersom det har handlet uden Guds Raad, Veiledning, eller Underviisning, er det gaaet udenfor de af Gud bestemte Grændser, og er ligesaa meget strafværdig, som en Gesandt fra en Nation vilde være, hvis han overskred Grændserne af sine Instructioner; eller som en Mand, der har forpagtet en Avlsgaard eller Viingaard, vilde være, dersom han brød Forpagtning-Contracten og ødelagde Avlsgaarden eller Viingaarden; thi Jorden er Herrens, og Mennesket blev sat paa den af Herren. Den er ikke Menneskets Besiddelse, uden forsaavidt Herren har overladt det Brugen af den. Menneskets Legeme er given det af Gud, og ligeledes dets Aand i den forhen omtalte Hensigt. Gud havde sin Hensigt for Øie, da han skabte Jorden og Mennesket (hvilket det ikke er nødvendigt at undersøge her); og dersom Mennesket er stillet som en Fuldmægtig til at handle for Herren, og ligeledes for sig selv, og skulde da forsømme Herren, vilde det sikkerligen drages til Ansvar for sin Skaber. At Gud havde en Hensigt for Øie, da han skabte Verden, er indlysende. Hvorfor var der ellers en

Raadslagning i Himmelen desangaaende? Hvorfor den smukke Ordning af Sol, Maane og Stjerner? Hvorfor den gjorte Foranstaltning for Menneskets Forløsning, før det kom her? Thi Christus var „Lammet, som ansaaes slagtet før Verdens Grundvold blev lagt.“ Hvorfor Anordningen om Opstandelsen, det Nye Jerusalem og Jesu Regjering paa Jorden? Vil Nogen sige, at disse Foranstaltninger gjordes, og at hele Naturen organiseredes i sin nærværende Skjønhed og Orden uden nogen Hensigt? Det vilde være taabeligt! Dersom Gud har en Hensigt med alt dette, og Mennesket formedelst sin Gjenstridighed, Ondskab, Fordærvelse og Oprørskhed skulde krydse Guds Planer, og underkaste sig en anden Indflydelse, nemlig Satans, vilde det da ikke være ansvarligt? Og enten Gud har en særskilt Hensigt eller ikke, saa vedkommer det ikke Spørgsmaalet synderligen; thi Jorden er Herrens, og Mennesket ligeledes, og Gud har en fuldkommen Ret til at foreskrive hvilke Love han behager. At Herren anskuer Verden paa denne Maade, er tydeligt af vor Frelsers Ord: „Der var en Huusbonde, som plantede en Viingaard, og satte et Gjerde omkring den, og gravede en Perse i den, og byggede et Taarn; og han leiede den til Viingaardsmænd, og drog udenlands. Men der Frugtens Tid kom, sendte han sine Tjenere til Viingaardsmændene, at annamme dens Frugter. Og Viingaardsmændene toge hans Tjenere; Een sloge de, en Anden dræbte de, en Anden stenede de. Han sendte atter andre Tjenere, flere end de første; og de gjorde ligesaa ved dem. Men derefter sendte han sin Søn til dem, og sagde: de ville dog undsee sig for min Søn. Men der Viingaardsmændene saae Sönnen, sagde de til hverandre: denne er Arvingen; kommer, lader os slaae ham ihjel, og tilvende os hans Arv. Og de toge ham og stødte ham udenfor Viingaarden, og sloge ham ihjel. Naar da Viingaardens Herre kommer, hvad skal han gjøre med disse Viingaardsmænd? De sagde til ham: han skal ilde omkomme de Onde, og leie sin Viingaard til andre Viingaardsmænd, som skulle give ham Frugterne i deres Tid. Jesus sagde til dem: have I aldrig læst i Skrifterne: den Bygningssteen, som Bygningsmændene forskøde, den er bleven til en Hoved-Hjørnesteen; det er skeet af Herren, og er underligt for vore Øine. Derfor siger jeg Eder, at Guds Rige skal tages fra Eder, og gives et Folk, som skal bære dets Frugter. Og hvo, som falder paa denne Steen, skal sønderstødes; men hvilken den falder paa, ham skal den knuse.“ Matth. 21, 33—44. Her er altsaa Tingen klarligen udviklet; Menneskets Handlefrihed; Misbrugen af denne Handlefrihed; Straffen for denne Misbrug, tilligemed de gruelige Følger af at sætte sig op imod den rette Myndighed. „Paa hvilken den falder, ham skal den knuse.“ Gud gav aldrig Mennesket uindskrænket Raadighed over Verdens Anliggender; men taler altid om Mennesket som staaende under *hans* Veiledning, beboende *hans* Jord, og værende ansvarlig for *ham* for dets Handlinger. Verden er Herrens Viingaard, og Mennesket er Brugeren af den. Derfor, da Gud skabte Mennesket, „velsignede Gud dem, og Gud sagde til dem: vorder frugtbare og mangfoldige, og op-

fylder Jorden, og gjører den Eder underdanig; og regjerer over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle, og over hvert Dyr, som bevæger sig paa Jorden." Dette var altsaa Menneskets Herredømme, *given det af Herren*. Og Gud sagde: see, *jeg haver givet Eder* alle Urter, som give Sæd, og alle Træer, i hvilke ere Træers Frugt." Disse Ting gaves af Gud; men for at vise sin Magt og sin Ret til at blive adlydt, og for at prøve Mennesket, forbød han ham at æde af et vist Træ; og naar han aad af det og saaledes brød Guds Bud, drev han ham ud af Haven, og forordnede, „at han skulde æde sit Brød i sit Ansigts Sved."

Atter, Gud paabød Dyrkelse og Offringer, og da Cain og Abel offrede dem, antog han den Enes og forkastede den Andens Offer; og endvidere, da Cain blev vred paa Grund af at hans Offer ikke antoges, sagde Herren til ham: „Hvi er Du vred, og hvi er dit Ansigt falmet? Er det ikke saa, at dersom Du gjør Godt, da er Du behagelig, og dersom Du ikke gjør det Gode, da er Synden den, som ligger for Døren?" 1 Moseb. 4, 6. 7. Efter Verdens Ødelæggelse, som var en Følge af, at Folket syndede imod Gud, velsignede han Noa, og talte til ham, og gav ham det samme Herredømme, som forhen var givet til Adam; og Noa offrede Offer for ham. Den samme Anerkjendelse af den Almægtiges Magt og Myndighed vistes af Abraham, Moses, Israels Børn og Propheterne; ligeledes af Jesus og de første Christne. Mennesket overlodes som et frit Væsen med Magt til at handle, og begavet med visse Kræfter af sin Fader, og ansvarlig for ham for sine Handlinger, ligesom en Søn, Tjener eller Forvalter vilde være for sin Fader, Herre eller Principal. Maaskee det kunde rigtigere udtrykkes saaledes: En Mand overlader eller udleier en Viingaard eller Avlsgaard; og Leieren gives en vis Handlefrihed eller Raadighed over Eiendommen, men er altid underkastet visse Betingelser, foreskrevne af Eieren. Saaledes gjorde Gud en Pagt med Noa, Abraham, Israels Børn og de første Hellige. Oprettelsen af en Pagt indbefatter selvfølgelig to Parter; i saadanne Tilfælde er Gud den ene og Folket den anden. Om Folket opfylder deres Pagt, er Herren forpligtet til at opfylde sin; men om Mennesket overtræder, da er Herren ikke forbunden til at opfylde sin Forpligtelse. For Exempel, med Hensyn til det gamle Israel sagde han: „Og det skal skee, om Du aldeles hører paa Herrens din Guds Røst, at tage vare paa at gjøre alle hans Bud, som jeg byder Dig i Dag, da skal Herren din Gud sætte Dig til at være høi over alle Folk paa Jorden." 5 Moseb. 28, 1. Han beskriver derpaa, hvilke disse Velsignelser ere; og siger endvidere, at dersom de ikke iagttoge hans Rette og Skikke, skulde Forbandelserne komme over dem. Herren fremlagde for dem baade Velsignelserne og Forbandelserne; Velsignelserne skulde komme over dem, dersom de vare lydige, og Forbandelserne, dersom de vare ulydige. Mennesket kan altsaa handle som et frit moralsk Væsen og enten benytte sig af de Velsignelser, som Gud vil stille til hans Raadighed, eller lade det være, alt efter dets eget Valg; og det er Misbrugen af denne moralske Handlefrihed, som har opfyldt Verden med Elendighed og Nöd.

Mennesket har tabt af Sigte Formaalet for dets Skabelse og tilkommende Bestemmelse; det har forvildet sig i Uvidenhedens, Overtroens og Uretfærdighedens Irgange, og famler om i Mørke og veed ikke hvorledes det skal opføre sig i denne Verden, eller berede sig for den tilkommende. Thi istedetfor at blive styret ved Guds Aand, Viisdom og Aabenbaringer, regjeres Mennesket af den Ondes Aand, „denne Verdens Gud, som hersker i Vantroens Børn.“ De have forladt Gud, og underkastet sig den Ondes Herredømme, og brugt den Handlefrihed, som Gud har givet dem, ikke alene til at forkaste Gud, men ogsaa til at adlyde Satan, og befordre hans Hensigter, hvilke staae i Strid mod Guds Planer, og imod Menneskeslægtens Lyksalighed og Verdens Frelse. Jeg veed, at der ere Mange, som ville latterliggjøre denne Idee; men den er tydelig fremsat i Skriften. Apostelen Paulus siger: „Denne Verdens Gud har forblindet de Vantroes Sind, paa det Oplysningen ikke skulde skinne for dem fra Evangeliet om Christi Herlighed, som er Guds Billede.“ 2 Cor. 4, 4. Og om nogen Mand tænker, at han er viis, saa har han sin moralske Handlefrihed og Verden foran sig; og dersom han kan forbedre Verdens Stilling uden Guds Hjælp, saa har han rigelig Leilighed til at vise sin Indsigtsfuldhed.

Jeg vil endvidere bemærke, at det er saa langt fra, at Satan ikke udøver denne Magt over Mennesket, men at han derimod udøver den i en saadan Grad, og at han besidder en saadan grændseløs Indflydelse over Menneskeslægten, at Guds Hensigter med Hensyn til Mennesket og Jorden aldrig kunne blive udførte, førend Satan er bunden og kastet i den bundløse Afgrund. Johannes siger: „Og jeg saae en Engel fare ned fra Himmelen; han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satanas, og bandt ham for tusinde Aar, og kastede ham i Afgrunden, og tillukte og forseglede over ham, *at han ikke mere skulde forføre Folkene*, indtil de tusinde Aar fuldendtes.“ Aabenb. 20, 1—3. Her beskrives han altsaa som *forførende Nationerne*, og hans Magt indskrænkes for en Tid, saa at han ikke skal besidde den. Det er en vanskelig Ting at faae Folk til at troe, at de ere forførte, fordi at den samme Magt, som forfører dem, opblæser deres Sind med Indbildskhed og Sikkerhed; men hvem, som betragter Verden omkring sig og seer den Forvirring, Nød og Elendighed, der hersker, vil sige, at Mennesket har handlet viseligen?

Mennesket er et frit Væsen i moralsk Henseende, som besidder Kraft til at gjøre Godt eller til at gjøre Ondt; dersom han gjør det Gode, opfylder han sin Skabelses Maal, og sikkrer sig Lyksalighed i Tid og Evighed; men dersom han gjør det Onde og indvikler sig i Vanskeligheder og Elendighed, er det hans egen Skyld, og han har sig selv at laste. Der gives mange Omstændigheder, over hvilke Mennesket personligen ikke kan raade; men jeg taler her i Særdeleshed om Nationerne og Verden, og Menneskets moralske Ansvarlighed forenet med dem; angaaende Individer vil Herren gjøre sine egne Foranstaltninger. Jøderne ere for-

bandede som en Nation paa Grund af deres Fædres Misgjerninger, og kunne ikke som en Nation blive løste fra denne Forbandelse, førend Tiden kommer. Som Individer kunne de annamme Evangeliet ligesaavel som Andre. Deres Fædre begik som en Nation svare Forbrydelser imod Gud i en længere Tid, og opfyldte tilsidst deres Uretfærdigheds Maal ved at forkaste og korsfæste Guds Søn. Naar de dræbte Propheterne og stenede dem, som Gud sendte, hvorledes kunde han da underhandle med dem. Han kunde følgeligen ikke handle anderledes end at „omkomme hine Viingaardsmænd og give Viingaarden til Andre.“ Thi om Gud er Viingaardens Eiermand, og har Ret til at skjenke nationale Velsignelser for Lydighed, saa har han ogsaa Ret til at hjemsøge dem med nationale Forbandelser for Ulydighed. En Nation, som forkaster Gud og hans Skikke, og dræber hans Propheter, og dog paastaaer at være hans Folk, handler paa en hykkelsk Maade og paafører Efterkommerne en stor Forbandelse. Og dersom Menneskene ikke ville erkjende Gud, hvorledes kunne de vente, at han skal erkjende og velsigne dem? Atter, der gives hedenske Nationer indhyllede i Afguderi; og om Millioner af Mennesker kom ind i Verden paa saadanne Steder, hvor Afguderi og Overtro hersker, vilde det være uretfærdigt at straffe dem for hvad de ikke kjendte. Derfor, om de ikke have nogen Lov, skulle de vorde dømte uden Lov; og Gud vil i sin egen Viisdom ordne deres Anliggender, thi det er deres Vanskjæbne, ikke deres personlige Skyld, som har bragt dem i deres nærværende Stilling. Dog, dersom vi vilde efterspore deres Historie, skulde vi finde, at ligesom det var med Israeliterne, saa er det med dem. Deres nærværende Mørke og Elendighed havde sin Oprindelse fra Afvigelse fra Gud; og eftersom deres Fædre ikke ønskede at bibeholde Kundskaben om Gud, gav han dem op til deres nærværende Mørke, Forvirring og Usselhed. See Pauli Bemærkninger herom i Rom. 1, 21—25. 28. Thi Fædrenes Levnet har en stor Indflydelse paa Børnene saavel i national Henseende som i Familielivet. Derfor skulle Jøderne vorde velsignede som en Nation som Følge af Forjættelserne, der gaves Abraham; thi, som jeg forhen har sagt, disse ere evige Grundsætninger; Mennesket er et evigt Væsen, og alle dets Handlinger har evige Følger. Fædrenes Handlinger have Virkning og Indflydelse paa deres Børn baade som Familier og Nationer, baade i Tid og Evighed. Og disse store Grundprinciper, som Gud har sit Øie paa med Hensyn til Nationerne og Verden, ville sikkerligen vorde opfyldte. Derfor Opmuntringen til at opvække Menneskene at træde i Abrahams Fodspor, at de, ligesom han, kunne erholde Velsignelser for sig selv og deres Afkom. Og derfor udvalgte Herren Abraham. Herren sagde: „Thi jeg kjender ham, at han skal byde sine Børn og sit Huus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vei, til at gjøre Retfærdighed og Dom; paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han haver lovet ham.“ 1 Moseb. 18, 19. Og hvorfor bekymrede Herren sig saa meget om dette? Paa Grund af hans egne Hensigter med Hensyn til

Jorden, og paa Grund af hans faderlige Omhu for Menneskets Legeme og Aand. Thi der ere Anliggender af stor Vigtighed forbundne med dette, som forhen er antydet; og Herren har følt stor Bekymring for Vedligeholdelsen af rigtige Grundsætninger. Saa stærke vare hans Følelser angaaende denne Sag, at han gav følgende Lov til Israels Børn: „Naar din Broder, din Moders Søn, eller din Søn eller din Datter, eller din Hustru i din Arm, eller din Ven, som er som din Sjæl, tilskynder Dig i Løndom, og siger: Lader os gaae og tjene andre Guder, som Du og dine Fædre ikke kjendte; nemlig, af Folkenes Guder, som ere rundt omkring Eder, enten de ere nær ved Dig, eller langt fra Dig, fra den ene Jordens Ende og til den anden Jordens Ende: da samtyk ikke med ham, og hør ham ikke; og dit Øie skal ikke spare ham, og Du skal ikke skaane ham, og ei skjule ham; men Du skal visseligen slaae ham ihjel, din Haand skal være den første til at døde ham; og tilsidst alt Folkets Haand. Og Du skal stene ham med Stene, og han skal døe; thi han søgte at drive Dig fra Herren din Gud, som udførte Dig af Ægypti Land, af Trældommens Huus.“ 5 Moseb. 13, 6—10. Her er altsaa fastsat, at om Broder, Søn, Hustru, eller Nogen ønsker at lede Dig bort fra Gud, saa skal Du omkomme dem; og hvorfor? Fordi, naar de forlade Gud, tabe de af Sigte deres evige Tilværelse, fordærve sig, og bringe Elendighed over deres Efterkommere. Derfor var det bedre at omkomme nogle Faa, end at bringe Fordærvelse over Mange. Og derfor bleve den gamle Verdens Beboere, og Indbyggerne af Stæderne Sodoma og Gomorra ødelagte; fordi det var bedre for dem at døe, og saaledes berøves deres Handlefrihed, som de misbrugte, end at paaføre deres Efterkommere saa megen Elendighed, og bringe Fordærvelse over Millioner af ufødte Sjæle. Og idet de saaledes vare berøvede deres Frihed til at handle paa Jorden, og straffede for deres Overtrædelser, gik Jesus hen „og prædikede for Aanderne i Forvaringen, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes.“ 1 Petr. 3, 19. 20.

Det er efter denne Grundsætning Verden vil vorde straffet i de sidste Dage for deres Overtrædelser, fordi de have misbrugt deres Handlefrihed og brudt Pagten, som Gud gjorde med dem. De have hengivet sig under Satans Indflydelse, forvendt Guds Planer, og bragt over sig selv og Efterkommere Forbandelse, Elendighed og Ødelæggelse. Dersom man ønsker videre Oplysning om denne Gjenstand, saa har Esaias beskrevet det tydeligen, og paaviist de gruelige Følger af Misbrugen af den moralske Handlefrihed og Afvigelsen fra Gud, og Brudet af Pagten. Som en Slutning paa denne Gjenstand henviser jeg mine Læsere til Esaias 24 Cap. 1—6 Vers: „See Herren udtømmer Landet, og gjør det øde; og forvender dets Skikkelse, og adspreder dets Indbyggere. Og det skal gaae Præsten saa som Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue; den der kjøber saasom den, der sælger; den der udlaaner, saasom den, der laaner; den der sætter paa Aager, saasom den, der tager paa Aager af ham. Landet

skal blive saare udtømt og saare berøvet; thi Herren haver talet dette Ord. Landet sørger, det forsmægter, Jorderige er afmægtigt, det forsmægter; de Høie af Folket i Landet ere blevne afmægtige. Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi *de have overtraadt Lovene, forvendt Skikkene og brudt den evige Pagt.* Derfor skal Forbandelsen fortære Landet, og de, som boe deri, blive ødelagte; derfor ***skulle Landets Indvaanere blive brændte***, *og faa Mennesker blive tilovers.*"

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Vi indrykke følgende Udtog af et Brev fra Præsident Brigham Youg.

Store Saltsø Stad den 31. Januar 1857.

Broder Orson Pratt!

Da atter en Post skal afgaae herfra, erindres jeg om min Pligt mod Dem og vor Guds Riges Interesser i Europa. De er stedse erindret af os i vore ivrige og trofaste Bønner, og jeg troer, at eftersom De har givet Agt paa vore forrige Raad og paakaldt Herren om en større Deel af hans Aand, saa har De en Deel af den hellige Ild, der har oplivet og varmet Tusinder af de indsamlede Hellige. „Reformationen," som den er bleven kaldt, er begyndt; dog ikke en Forandring i vor Religion eller af de Principer, som aabenbaredes fra Himlene formedelst Joseph, men en Forbedring i Levnet, og Folkets Opvækkelse fra søvnagtige Vaner; og dens gavnlige Indflydelse mærkes allerede. Vi have beskikket to eller flere „Hjem-Missionærer" i hvert Qvarteer i denne Stad, og opsat en Liste af Spørgsmaal, hvilke fremsættes for de Hellige. Disse Missionærer gaae fra Huus til Huus og examinere enhver Person deri særskilt; og som Følge deraf undersøger Folket sig selv nøiagtigen; megen oprigtig Bekjendelse og Gjenoprettelse er bleven gjort. Mange af dem, som kaldes Hellige, have udfundet, at deres Bønner vare matte og formelle; at de havde talt ilde om hverandre og om Præstedømmet; at de havde løiet og tvivlet paa nogle af Aabenbaringerne, som gaves ved Joseph Smith, osv. osv.

Denne Catechisation har været som et Speil for de Hellige, hvorved de have kunnet see dem selv i det sande Lys.

Deres Familie nyder god Helbred. Denne Vinter har været kold og langvarig, dog er de Helliges Helbred god, og Fred hersker og Enigheden tiltager.

— — — — — — — — — — — — — —

Min egen Helbred er god, og jeg tvivler ikke om, at den vil forbedres, eftersom Aarstiden bliver mildere, saa at jeg kan bevæge mig mere i det Frie.

Br. Orson! Som jeg forhen har sagt, saa siger jeg atter. Søg alvorligen, bestandigen, og i mægtig Tro at faae meget af Herrens Aand, og opmuntre de Hellige i England til at opvaagne og forbedre sig.

Haandkarre-Systemet til at emigrere de Fattige er nu ikke længere en tvivlsom Opgave, men en udførlig og vigtig Virkelighed; vi vide nu, at paa denne Maade kan baade megen Tid og mange Midler spares, og de Fattige indsamles i større Mængder. De Hellige her opvaagne fra deres døsige Sløvhed og Søvnagtighed, for at leve efter deres hellige Religion og gjøre Ret. De forskjellige Qvorumer begynde at afskjære de visne Grene, og ere virksomme til det Gode; og jeg forventer en trofastere Opfyldelse af alle Pligter baade af hele Præstedømmet og af Alle, der kalde sig Hellige. Alle Forsamlingerne ere nu talrigere besøgte.

Vi have beskikket Daniel H. Wells til Præsidentskabet i afdøde J. M. Grants Sted. — — — — — — — — — — — —

Steendækningen paa Tempelmuren er fuldendt, og vi have gipset to Sider af samme, ligesom mine Huse.

Steenhuggerne have travlt med at berede Steen for at begynde vort Arbeide igjen paa Templets Grundvold, og Folket er beskjæftiget med at grave Canalen til Cottonwood, at vi kunne føre Steen frem paa den.

Denne Vinter har været usædvanlig streng, og vi have havt indtil 8 Fod dyb Snee, og endog i nogle Uger har der været 2 Fod Snee i denne Dal, som har givet et udmærket Kaneføre. Ifølge foregaaende Iagttagelser tyder dette hen paa et frugtbart Aar.

— — — — — — — — — — — — — —

Overveiende vor nærværende Stilling og vore Fjenders, vore Udsigter og deres, er jeg kommen til den Slutning, og har det faste Haab, at den lille hebraiske Pige skal om ikke længe komme i Gunst, medens Haman og hans Stamme vil vorde hængt for at visne gjennem de tilkommende Evigheders uendelige Aar, naar de retskafne Fanger skulle forløses; da tilsidst ville vore Fjender blive erindrede, just før de, der have udgydt uskyldigt Blod eller have sagt om Jesu og Josephs Død: „Det var vel fortjent og ret gjort," skulle opløses og svinde hen til en uhæderlig Intethed.

— — — — — — — — — — — — — —

Ifølge de af den forrige Emigration samlede Kjendsgjerninger vil jeg foreslaae:

1) At Alle, *som kunne*, ville komme med Haandkarrer, og

2) at de ikke tage mere med dem af Klæder, end hvad de behøve underveis, og kunne føre med sig paa deres Haandkarrer. Derved ville alle de Penge spares, som de sædvanligen øde i Europa for overflødige og kostbare Klæder og andre unødvendige „Lapperier," og for Extrafragten af samme, og siden for deres Transport over Sletterne. Pengene for disse Udgifter kunne spares og siden anvendes til større Nytte for de Hellige, naar de komme her. Hvo vil troe det? Hvo vil handle efter disse Raad?

Kunne vi overtale Menneskene til at handle fornuftigt! og ligeledes at forlade Missouri Floden omtrent den 1ste Juli.

Maatte Guds Viisdom og Kundskab og Aand inspirere Dem!

Brigham Young.

Vi have indrykket ovenstaaende Udtog af Præsident Brigham Youngs Brev, og vor Formaning er: Giver Agt paa de Vink, Formaninger og Raad, som Herrens salvede Prophet giver Rigets Børn; det er til deres eget Gavn og Bedste, dersom de handle derefter; og skulle vi i Adspredelsen vente at nyde Zionsaanden, maae vi ogsaa gjøre os værdige dertil ved Lydighed mod Zions Konges Love, Raad og Befalinger, givne ved Aabenbaringer og ved Inspirationsaanden, som paavirker dem, der ere stillede til at være vore Veiledere baade i timelige og aandelige Anliggender.

Angaaende de Helliges Emigration fra den skandinaviske Mission, og den meest gunstige Tid for samme, have vi under vort Ophold i Liverpool gaaet i Samraad med Præsidentskabet over Europa, og ved at overveie Grundene for og imod, kommet til den Slutning, at det er bedst for de Hellige at emigrere om Foraaret; thi da de ikke kunne begive sig over Sletterne, førend Græsset har naaet den tilstrækkelige Høide og Kraft, at det kan ernære de Trækdyr og Slagteqvæg, man maa medbringe, saa er det unødvendigt at begive sig paa Reisen herfra om Efteraaret; hvisaarsag vi tilbagekalde vor forrige Instruction, og derimod give de Hellige baade i Danmark, Sverrig og Norge den Underretning, at den næste Emigration kommer til at afgaae herfra senest *imellem den 1ste og 10de April 1858.* De, som kunne emigrere, berede sig altsaa i Overeensstemmelse dermed, og vi skulle senere hen bekjendtgjøre, naar Haandpenge, Haandkarrepenge osv. skulle indsendes hid, hvilket vi antage vil blive omtrent samme Tid som i Aar.

Vi havde den Glæde at ledsage de Hellige til England, som forhen er meldt, og den sidste Afdeling afgik derfra den 29de Mai sidstleden, glade og veltilmode, karske og sunde paa Legeme og Aand, og efter at vi vare færdige der med vore Forretninger, forlode vi Liverpool og ankom hid tilbage den 4de dennes; idet vi følte os taknemmelige til Herren, som havde bevaret os, og skjenket os Helbred og Kraft til at udføre vore Pligter til Gavn for de Hellige.

Indeværende Aars Emigration er altsaa sluttet; og henved 825 Sjæle ere gangne ud fra disse Nationer, for at drage op til Jacobs Guds Huus imellem Bjergene, for at lære mere af Guds Veie og vandre paa hans Stier. Underfuld og stor er Herrens Gjerning i disse sidste Dage; bogstaveligen opfylder han, hvad han lovede fordum ved Propheternes Mund, og salige ere de Fattige, thi Guds Rige er deres; Herren tilveiebringer Midler til deres Udfrielse; og salige ere de, som udføre Herrens Gjerning og

anvende deres Formue til at fremme den, som ikke fæste deres Hjerte ved det jordiske Liggendefæ, men samle sig Liggendefæ i Himmelen ved frivilligen og med kjærligt Hjerte at opoffre det Timelige til Evangeliets Udbredelse, Menneskenes Oplysning og Frelse, og til Indsamlingen af de værdige Fattige af Rigets Børn. Maa Guds Gjerning fremmes er vor Bøn i Jesu Navn, Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni. 1836. (Fortsat fra Pag. 264).

Høi-Raadet forsamledes i Herrens Huus i Kirtland den 16de Juni under Præsidium af S. Rigdon og F. G. Williams for at undersøge en Klage, der lød paa „*Mangel paa Velgjørenhed mod de Fattige og Kjærlighed til Kirken,*“ som jeg forhen havde fremført imod Broder Preserved Harris og Ældste Isaac M. Withy. Efter en fuldstændig og langvarig Undersøgelse, afgjorde Raadet, at Klagepunkterne imod Preserved Harris vare fuldt stadfæstede, og at Samfundshaanden unddrages ham, indtil han indseer, at den Fremgangsmaade, han nu følger, strider imod Christi Evangelium.

Da Raadsmedlemmerne havde yttret sig i Sagen mod Ældste Mc Withy, afgjorde de, at Klagepunkterne vare fuldt stadfæstede; hvorefter jeg talte, da Turen kom til mig, som Anklager, og anførte, at jeg havde besøgt den Anklagede i Selskab med Præsident O. Cowdery angaaende Penge, som skulde sendes op til Zion, men kunde ingen faae; besøgte ham sidenefter og spurgte ham, om han vilde sælge sin Avlsgaard. Han syntes villig dertil i Førstningen, og ønskede at opbygge Zion. Siden undslog han sig og undskyldte sig med, at han havde været saa gavmild imod de Fattige. Vi tilbøde ham tre tusinde Dollars for hans Avlsgaard, vilde give ham fire eller fem hundrede Dollars til hans Reise til Zion, og bosætte ham der, og Gjeldsbrev for den øvrige Sum med god Caution og Rente. Han gik hen og fortalte Fader Lyon, at vi forlangte hele hans Eiendom, og saaledes tabte vi fire til fem hundrede Dollars; fordi Anklagede fortalte ham en saadan Historie, var det hans Agt at beholde den selv.

Anklagede Ældste Mc Withy opstod og sagde, at det var første Gang han var bleven indkaldt for at frigjøre sig for et Høi-Raad. Han klagede over, at han var bleven indkaldt for Raadet imod Evangeliets Regler. Præsidenten afgjorde, at som Sagen nu var for Raadet, kunde der ingen Indsigelse gjøres nu, men skulde været gjort i Begyndelsen. Han forsvarede sig med, at han havde afhjulpet de Fattiges Mangler og gjort saa mange gode Ting, at det forundrede ham, at han skulde høre saadanne Ting, som han havde hørt i Dag, fordi han ikke gav alt det han havde til een Mand. Dersom han havde gjort Uret, bad

han Gud og Menigheden om Tilgivelse.

I Løbet af Qvartalet, som endte den 3die Juni 1836, bleve 244 Ældstes, 11 Præsters, 3 Læreres og 6 Diaconers Kaldsbreve nedskrevne i Protocollerne i Kirtland i Ohio.

Den 22de Juni 1836. Min Fader og Onkel John Smith begave sig paa Mission for at besøge Kirkens Grene i de østlige Stater, og sætte dem i Orden og meddele Brødrene deres patriarkalske Velsignelser. Jeg ledsagede min Moder og Tante Clarissa (min Onkel Johns Hustru) i en Vogn til Painsville, hvor vi brøde Brødet, velsignede det og Vinen, aade og drak og skiltes ad efter den gamle Orden med Guds Velsignelse.

Forhandlinger i et offentligt Mode i Liberty i Missouri.

Den 29de mødte et anseeligt Antal af Medborgere, som forud vare blevne underrettede derom, i Raadhuset i Byen Liberty i Missouri. Paa Forslag blev John Bird kaldet til Formand og John F. Doherty til Sekretair. Øiemedet af Mödet blev, efter Opfordring af Formanden, forklaret ved nogle faa passende Bemærkninger af Oberst Wood; derefter blev paa Forslag af Oberst William T. Wood en Comittee af Ni beskikket til at udkaste Beslutninger, som udtrykte denne Forsamlings Mening; hvorpaa følgende Herrer bleve valgte, nemlig: John Thornton, Esq., Peter Rogers, Esq., Andrew Robertson, Esq., James T. V. Thompson, Esq., Oberst W. T. Wood, Doctor Woodson, J. Moss, James M. Hughes, Esq., David R. Atchison, Esq., og A. W. Doniphan, Esq., hvilke trak sig tilbage, og efter en kort Tid traadte de ind igjen, og fremlagde ved deres Formand, Oberst John Thornton, følgende eenstemmige Beretning, som blev læst.

„Det er øiensynligt for ethvert iagttagende Sind, at det er kommet til et Vendepunkt i dette County, som udfordrer en dyb, koldblodig og ulidenskabelig Overveielse og øieblikkelig Handling af enhver Elsker af Fred, Enighed og god Orden. Vi kunne ikke dølge for os selv den Kjendsgjerning, at i denne Tid trække Borgerkrigens Skyer op i frygtelige Masser, og hænge alvorlige, mørke og truende over vort elskede County. Denne piinlige Tingenes Tilstand er bleven frembragt hovedsageligen ved den hurtige og tiltagende Emigration i de sidste Maaneder af det Folk, som almindeligen kaldes Mormoner. Det er bekjendt for Alle, at i November 1833 bleve disse Folk uddrevne fra deres Hjem i Jackson County, blottede for Penge, Eiendom og Underholdningsmidler for dem selv, deres Hustruer og Børn, og ligesom Noas Due uden et Hvilested for deres Fødder.

De kom saaledes til vort County, venneløse og pengeløse, søgende (som de sagde) blot et midlertidigt Asyl for Forfølgelsens Storm, som havde raset imod dem. Deres blottede og elendige Forfatning i en ublid Aarstid opvakte dette Counties menneskekjærlige og gjestfrie Indvaaneres dybe Medfølelse; og uagtet de tusinde Rygter, baarne paa Vindens Vinger, anklagende dem for næsten enhver Forbrydelse, som berøres i vort Lands Love, seirede dog vore Kjærlighedsfølelser og vor Sympathi for menneskelig Lidelse

over enhver Indvending, og de bleve modtagne med Venskab, og behandlede med Fordragelighed, og ofte med Tegn paa særdeles Godhed. De erklærede stedse, at de ikke ansaae dette County som deres Hjem, men som et midlertidigt Tilflugtssted; og at, naarsomhelst en anseelig Deel af dette Counties Borgere skulde fordre det, vilde de ufortøvet forlade os i Fred, ligesom de fandt os.

Denne Tid er nu kommen. Hvad vi skylde os selv, vore Familier og vort Counties Bedste, kræver af os at forlange Opfyldelsen af hiin Forsikkring. De beskyldes af deres Modstandere for den uvenskabelige Beslutning at ville bryde hiin Forsikkring. Deres hastige Indvandring, deres store Kjøben af Jord og Tilbud at kjøbe, Yttringerne af den uvidende og ukloge Deel af dem, at dette Land er bestemt af Himmelen at blive deres, opfattes og ansees af en stor Deel af denne Commune som stærke og overtydende Beviser, at de agte at gjøre dette County til deres faste Hjem, til Middelpunktet og det almindelige Samlingssted for dette Folk.

Disse ere nogle af de Aarsager, hvorfor Mormonerne ere blevne Gjenstande for Mange af vore Medborgeres dybeste Had og Afsky. De ere Mænd fra Østen, hvis Sæder, Levemaade og Skikke, ja, endog Talemaader, ere væsentligen forskjellige fra vore egne. De ere Ikke-Slaveholdere og imod Slaveriet, hvilket i denne særegne Tid, da Abolitionismen har opløftet sit vanskabte og hæslige Aasyn i vort Land, er vel skikket til at opvække dybe og varige Fordomme i enhver Commune, hvor Slaveri taales og beskyttes.

Tillagt alt dette, anklages de for (hvilket ogsaa hidindtil har været Tilfældet), at vedligeholde en stadig Forbindelse med Indianerstammerne paa vore Grændser; og erklære, endog fra Pædikestolen, at Indianerne ere en Deel af Guds udvalgte Folk, og ere bestemte af Himmelen til at arve dette Land i Fællesskab med dem. *Vi indestaae ikke for Rigtigheden af disse Paastande*; men enten de ere sande eller falske, saa har Virkningen af dem været den samme, nemlig at oprøre vor Commune. I roligere Tider kunde saadanne *latterlige Yttringer* vel ansees som en vanvittig Fanatismes Affødning; men paa denne Tid, da vor forsvarsløse Beliggenhed ved Grændsen, vore Medborgeres blodige Ulykker i Florida, og i andre Dele af Syden, foruroliger en Deel af vore Medborgere, tjener ogsaa saadanne Yttringer til at indgyde dem Skræk og Uro. Disse og mange andre Aarsager have forenet sig til at opvække en *Fordom* imod dem, og en *Følelse* af *Fjendtlighed*, som den *første Gnist* kan, og, som vi storligen frygte *vil, antænde* alle en Borgerkrigs Rædsler og Ødelæggelser, det værste Onde, som kan vederfares et Land.

Vi føle det derfor som vor Pligt at træde frem som Mæglere, og anvende ethvert Middel, der staaer til vor Raadighed, for at forhindre at et saa stort Onde skeer. Som det virksomste Middel til at forebygge det Onde, bede vi Mormonerne indstændigen at bruge ethvert Middel for strax at standse Indvandringen af deres Folk til dette County. Vi bede dem alvorligen at opsøge et andet Bosættelsessted, hvor Folkets Sæder, Le-

vemaade og Skikke ere mere overeensstemmende med deres egne.

For dette Øiemed ville vi raade dem at undersøge Territoriet Wisconsin. Det er særdeles skikket for deres Forfatning og Behov. Det er næsten aldeles ubeboet; de kunne der anskaffe sig store Strækninger af Jord tilsammen, hvor der ingen Beboere ere, og Ingen, som ere i Veien for dem. Det er et Territorium, hvori Slaveri er forbudet, og de Emigranter, som have bosat sig der, ere fra Norden og Østen.

Dette Folks religiøse Grundsætninger ere saa forskjellige fra Nutidens Kirkesamfund, at de altid have og altid ville opvække stærke Fordomme imod sig i hvilketsomhelst befolket Land, hvor de monne nedsætte sig. Vi raade dem derfor i en oprigtig og venskabelig Aand at søge et Hjem, hvor de kunne erholde store og særskilte Strækninger af Jord og faae en Commune for dem selv. Vi sige endvidere til dem, at dersom de ville tage deres egen og deres Familiers, Hustruers og Børns Sikkerhed og Velfærd i Betragtning, saa ville de overveie denne vor venskabelige Advarsel med dyb og alvorlig Eftertanke.

Dersom der findes en Gnist af Taknemmelighed hos dem, ville de ikke forsætligen styrte et Folk i Borgerkrig, som rakte dem Understøttelsens venskabelige Haand i Nødens mørke Time, da der var Faa, som sagde: Gud hjælpe dem. Vi kunne kun sige til dem, at dersom de vedblive med den blinde Fremgangsmaade, som de hidindtil have fulgt, og oversvømme Landet med deres Folk, frygte vi for og troe fuldt og fast, at en øieblikkelig Borgerkrig er den uundgaaelige Følge. Vi vide, at der gives ikke Nogen iblandt os, som tørster efter det Folks Blod.

Vi paastaae ikke at have den mindste Ret til, under Beskyttelse af Landets Constitution og Love, at udjage dem med Magt. Men vi vilde i Sandhed være blinde, dersom vi ikke forudsaae, at det første Slag, som gives, maa og vil hurtigen indvikle ethvert Individ i en Krig, hvis Følge vilde være Ødelæggelse, Ulykke og Udryddelse. *Det kommer meget lidt an paa hvorledes, hvor eller ved hvem Krigen monne begynde,* da Ødelæggelsens Værk begynder, *maae vi alle* føres afsted af Stormen, eller knuses under dens Raseri. I en Borgerkrig, naar vore Hjem er Skuepladsen, paa hvilken der fegtes, kunne der ikke være nogen Neutrale; vi maae fægte i Selvforsvar, lad vore Meninger være hvilkesomhelst.

Vi ønske Intet, forlange Intet, ville Intet have fra dette Folk, vi kun bede dem for deres egen og vor Sikkerhed at tage det mindste af de to Onder. De fleste af dem ere blottede for Jord, have blot lidt Eiendom, og ere nyligen indvandrede til dette Land, uden Slægtninger, Venner eller dyrebare Baand, som binde dem til dette Land. For at baade de og vi kunne undgaae den overhængende Fare, opfordre vi dem til at forlade os, da deres Afgrøde er indhøstet, deres Forretninger afsluttede, og de have gjort enhver passende Forberedelse til at flytte. Dem, som have 40 Acres af Jord, unde vi gjerne at blive, indtil de have solgt det uden Tab, om der ogsaa skulde behøves Aar dertil. Men vi paastaae, og det paa det Eftertrykkeligste, at Indvandring ophører, og det strax,

eftersom intet Andet kan eller vil for et Øieblik stille den dybe Ophidselse, som nu saa ulykkeligen oprører vor Commune.

Dersom Mormonerne ville føie sig i disse vore venskabelige Fordringer, ville vi bruge hele vor Indflydelse iblandt vore Medborgere for at hindre dette Onde førend det er for seent; men om de ringeagte dem, kunne vi ikke love hverken dem eller os selv en lang Vedvaren af Fredens og Enighedens Velsignelser.

1) Være det derfor besluttet af dette Mødes Medlemmer, at de betragte den nærværende ulykkelige Tilstand i vort Land med Følelser af den dybeste Bekymring.

2) At det er denne Forsamlings faste og urokkelige Overbeviisning, at medmindre det Folk, som almindelig kaldes Mormoner, vil indvillige i strax at standse Indvandringen af deres Folk til dette Land, og tage Forholdsregler til selv at drage ud herfra, er en Borgerkrig uundgaaelig.

3) At en Committee af Ti beskikkes til at forkynde Lederne af hiint Folk denne Forsamlings Anskuelser, og indstændigen at fremstille for dem Rigtigheden af, at de samtykke i disse Forslag.

4) At nævnte Committee bestaaer af Andrew Robertson, Michael Arthur, Littlebury Sublet, John Baxter, James M. Hughes, W. J. Moss, John Bird, Peter Rogers, W. T. Wood og J. T. W. Thompson, hvilke skulle møde i Morgen i Hr. Cowens Huus, og underhandle med Mormonerne, og melde for denne Forsamling, saa snart som gjørligt er, Mormonernes Svar paa disse Fordringer.

5) At dersom Mormonerne indvillige i disse Forslag, ville vi anvende ethvert Middel i vor Magt til at stille Ophidselsen iblandt vore egne Medborgere og faae dem til at afvente Resultatet af disse Forhandlinger.

6) At det er denne Forsamlings Mening, at de nyligen Indvandrede af Mormonerne burde tage Forholdsregler til strax at forlade dette County, eftersom de ingen Afgrøde har i Vente, eller Noget at tabe ved at fortsætte deres Reise til et venligere Land.

Paa Forslag af W. T. Wood, blev Udkasket og Beslutningerne eenstemmigen antagne. Være det besluttet, at denne Forsamling sluttes indtil næstkommende Løverdag.

John Bird,
Formand.
John F. Doherty,
Skriver.

(Fortsættes).

Blandinger.

Hvorledes man skal gjøre et Hjem hyggeligt. En stor Deel, — ja næsten Alt — beroer paa en Kone, som forstaaer at gjøre sin Mands Hjem hyggeligt og til et Sted, hvor han ønsker at være. Dette er sandt om alle Classer og i Særdeleshed om dem, som ikke have meget af denne Verdens Gods. Hvor forskjelligt seer ikke et Værelse ud, hvor der er Reenlighed og Orden og enhver

Ting paa sit Sted, fra eet, hvor der er Smuds og Uorden! Reenlighed og Orden koster dog ofte mindre end Smuds og Uorden. Hvor snart en Mand mærker, om hans Hjemkomst fra sine Forretninger er en Begivenhed, som forventes med Glæde, og om enhver Ting er saaledes ordnet, at det byder ham velkommen og bidrager til hans Hygge.

Vink til Hustruer. *Tillad aldrig Börn* at fordre Tjeneste af Andre, naar de kunne udføre det selv. En nøiagtig Iagttagelse af denne Regel vil vorde af uberegnelig Gavn for dem i hele deres Liv.

Lydighed hos Børn. Det er usigeligt hvilken Velsignelse det er for et Barn, og hvad det forebygger Ulykke og meget Ondt i Fremtiden, at det tidligen bliver lært absolut Lydighed; der maa ikke være nogen Nølen eller Spørgen hvorfor, men hvad en Moder siger, maa med eet adlydes. Den unge Qvist er let at bøie, men erindre, at den med Aarene bliver haard, og Du vil bryde den af, førend Du kan bøie den. Lidt Fasthed i din Fremgangsmaade fra Begyndelsen af vil spare Dig for mange Aars Sorg. Medens Du fordrer Lydighed, maa Du dog vogte Dig for, at Du ikke opirrer Barnet, eller frister det til Ulydighed ved uforn uftige og taabelige Befalinger. „Opirrer ikke Eders Børn til Vrede;“ og naar det er nødvendigt at straffe dem, see til, at det aldrig gjøres med Heftighed og Vrede, men som en Pligt.

Notice.

Vi have nu Orson Pratts nyeste Skrifter: Sand Tro, sand Omvendelse osv. paa Engelsk, 8 Ark eller Hefter, og vi anbefale samme til de Ældste og de Hellige; Prisen er 8 Sk. pr. Hefte; ligeledes have vi *Pearl of great Price*; og Compendium paa Engelsk, indeholdende en Samling af Beviser for Rigets Evangelium, tagne fra Bibelen, Mormons, Pagtens Bog, og de øvrige Aabenbaringer og inspirerede Skrifter; Prisen er 8 Mk. Værket er af særdeles Gavn for de Ældste.

Ligeledes ere vi nu færdige med Oversættelsen af ovennævnte Værk af Orson Pratt; og den danske Titel paa samme er: ***Evangeliets sande Grundsætninger.***

Indhold:

Første Capitel: Sand Tro.
Andet Capitel: Sand Omvendelse.
Tredie Capitel: Vand-Daaben.
Fjerde Capitel: Den Hellig-Aand.

Femte Capitel: Aandelige Gaver.
Sjette Capitel: Nødvendigheden af Mirakler.
Syvende Capitel: Det almindelige Frafald.
Ottende Capitel: Guds Rige i de sidste Dage.

Bogen er 9 Ark stor og sælges indbunden for 3 Mk. 8 Sk. i Parti og 4 Mk. enkeltviis. Behag at reqvirere. Vi have ikke nødig at anbefale dette Værk; Forfatterens Navn, hans Stilling i Jesu Christi Kirke og foregaaende Værker ere tilstrækkelige Anbefalinger. Enhver uhildet Læser vil ved denne Bog faae et klart Begreb om Jesu Christi Evangelium og sammes Grundsætninger, saaledes som de fremsattes fordum af Jesus og hans Apostler, og saaledes som de atter ere gjengivne til Jorden, og nu med den rette Fuldmagt og Myndighed forkyndes af Jesu Christi Kirkes sidste Dages Apostler, Propheter og Ældste, som et „Vidnesbyrd for alle Stammer, Tungemaal og Folk, førend Enden paa den ugudelige Verden kommer." Derfor indsamles Guds Folk og forberedes til Messiæ anden herlige Tilkommelse, at de kunne bestaae og være bevarede, medens Straffedommene udgydes over de Ugudelige og Vantroe, som ikke annamme Evangeliet og ville indsamles med Guds Folk.

Indbetalte Bogpenge.

N. Ädler	50 Rd.	- Mk.	- Sk.
A. Grønbeck	9 —	3 —	8 —
S. Gudmundsen	12 —	- —	- —
P. Pedersen	25 —	- —	- —
A. Weiby	40 —	- —	- —
R. Mikkelsen	45 —	- —	- —
Summa	181 —	3 —	8 —

Indhold.

	Side		Side.
Guds Regjering (fortsat)	273.	Blandinger	286.
Redaktionsbemærkninger	279.	Notice	287.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	282.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5 Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.